

knihovním věřitelům a tedy i k Jindřichu G. jest úplně bez významu (rozh. č. 9218 Sb. n. s.), neboť zákaz s hypotekou nakládati, je-li ve veřejné knize při hypotece poznamenán, platí přes poněkud široké a celkem povšechné znění zákona jen v poměru smluvních stran. Význam jeho poznámky spočívá v tom, že pak jsou vázáni i nástupci původních smluvních stran. Z onoho závazku však nenabývají ostatní zadní věřitelé žádného právního nároku na lepší pořadí, což plyne zejména z toho, že též tato poznámka na základě ujednání smluvních stran může zase býti vymazána. Za tohoto stavu věci však nebylo tu překážky (§ 94 č. 1 a 2 knih. zák.) proti povolení žádaného zápisu.

Čís. 15306.

K § 23 zák. o pracovních soudech.

V pracovních sporech hodnoty menší než 1.000 Kč jsou podle § 23 zák. o prac. soudech vyloučeni ze zastupování stran i notáři, vyměnili-li si odměnu za zastupování.

(Rozh. ze dne 18. června 1936, R II 174/36.)

Prv ý s o u d uznal ve sporu hodnoty nižší než 1.000 Kč rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. D ů v o d y: Žalovaný, ač řádně předvolán, se nedostavil. Na místě něho se dostavil místní advokát a místní notář a vykáživše se řádnými plnými mocemi chtěli o přednesu žaloby přednáseti svoje námitky. Soud však nepřipustil zastoupení žalovaného ani advokátem, ani notářem, a vynesl proti žalovanému rozsudek pro zmeškání. Co se zastoupení advokátem týče, jest toto doslovným zněním zákona, t. j. § 23 zákona o pracovních soudech vyloučeno. Co se týče zastoupení notářem, zákon notáře v citovaném ustanovení přímo nevylučuje, soud má však za to, že zákon nechtěl tím favorisovati notáře proti advokátům, nýbrž chtěl vůbec vyloučiti ze zastupování právníky, kteří z povolání zastupování stran před soudy přijímají. Tendencí zákona jest, aby mezi stranami, z nichž jedna jest vždy hospodářsky slabší, bylo docíleno co největší procesní rovnosti. Tato rovnost však by byla porušena v neprospěch strany slabší, kdyby druhé straně byla ponechána možnost zastoupení právníkem. Zákon chtěl dále řízení co možná zlevnit a tak zbaviti zaměstnance tíživého rizika k placení útrat právního zastoupení v případě, že by spor prohrál. Útraty notáře a advokáta jsou však podle § 42 c. ř. s. stejné. Soud má tedy za to, že zákon v § 23 zák. o pracovních soudech pod pojem »advokát« zahrnuje i notáře, když jako právní zástupce v procesu vystupuje. V důsledku toho nepřipustil soud zastupování notářem, i když tento tvrdil, že zastupování převzal pro žalovaného zdarma a z pouhého přátelství. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: V pracovních sporech jest podle § 23 zákona čís. 131/31 ovšem vyloučeno zastoupení advokátem v řízení před pracovním soudem, nemá-li předmět sporu hodnotu vyšší než 1.000 Kč.

Zákon mluví však toliko o advokátech a nutno z toho souditi, že notáři mohou strany i v takových sporech zastupovati, a to tím spíše, když, jako v daném případě, notář prohlásil, že zastupuje žalovaného jako soukromá osoba bez jakéhokoliv nároku na útraty. Dostavil se tedy k ústnímu jednání dne 19. července 1935 za žalovaného k soudu notář jako jeho zmocněnec a vykázal-li se řádnou plnou mocí, nesměl prvý soud vydati proti žalovanému rozsudek pro zmeškání. Tím, že tak učinil, odňal žalovanému nezákonným postupem možnost před soudem projednávat. Jeho rozsudek a řízení jemu předcházející počínajíc ústním jednáním dne 19. července 1935 trpí zmatečností podle § 477 čís. 4 c. ř. s., po případě § 28 čís. 4 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 23 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. mohou se strany dáti před pracovním soudem zastupovati každou svéprávnou osobou, která jest schopna před soudem jednati, a ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 1.000 Kč, jest vyloučeno zastoupení advokátem. Podle čl. IV., druhého odstavce zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. platí toto ustanovení o zastupování stran před soudem pracovním také pro spory, ve kterých okresní soudy jednají na místě pracovních soudů podle § 42 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. O takový spor jde, neboť žalobce se domáhá na žalovaném nedoplatku mzdy, který není vyšší než 1.000 Kč, a spor byl zahájen za účinnosti zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. (čl. VI. téhož zákona). Ustanovení § 23 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. uvádí sice jen advokáty jako osoby vyloučené ze zastupování stran před soudy pracovními ve sporech o hodnotu nepřevyšující 1.000 Kč, avšak z důvodové zprávy k zákonu čís. 131/31 Sb. z. a n., která se stala základem jednání ve sborech zákonodárných, je nepochybné, že ustanovením § 23 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. mělo býti vyloučeno zastupování stran právními zástupci, jichž účast spor zdražuje. Bylať sice stranám ponechána větší volnost ve volbě zástupce, než tomu bylo dříve za platnosti zákona ze dne 27. listopadu 1896 čís. 218 ř. z. o živnostenských soudech, který v § 25 dovoloval zastoupení stran jen příbuznými, obchodvedoucími nebo zřízenci a s určitým omezením i druhy v povolání, avšak omezení této volnosti ve výběru zástupců pro jednání před soudem pracovním bylo skutečně právé pro spory o nejmenší hodnoty, aby tyto spory nebyly zdražovány. Toto nebezpečí zdražení sporu jest ovšem nejen při zastoupení stran advokátem, nýbrž každým jiným právním zástupcem, který jest oprávněn účtovat útraty zastupování, jako jest tomu u notáře podle § 42, druhý odstavec, c. ř. s. Podle plné moci, kterou předložil dostavivší se notář M. jako zástupce žalovaného, zavázal se žalovaný zaplatiti tomuto notáři veškeré výlohy jakož i odměnu za práce ve sporu konané, takže podle obsahu plné moci (t. j. smlouvy zmocňovací) nebylo žádné pochybnosti, že tento notář jednal jako honorovaný právní zástupce žalovaného, třebaže se u ústního jednání

vydával za zástupce nehonorovaného. Pokud však jednal jako honorovaný zástupce žalovaného, bylo ho podle § 23 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. jako notáře pokládati za právního zástupce žalovaného ze zastupování na prvním soudě vyloučeného. Přesto však první soud nemohl vydati rozsudek pro zmeškání proti žalovanému. Ani civilní řád soudní, ani zákon čís. 131/31 Sb. z. a n. nestanoví, že v takovémto případě jest vyhověti návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, a měl proto první soud jednati obdobně podle § 185 c. ř. s., rok k ústnímu jednání stanovený odročiti a žalovanému dáti poučení, aby k příštímu ústnímu jednání vyslal zmocněnce, který není podle § 23 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. ze zastupování stran ve sporu vyloučen (Sb. n. s. civ. čís. 2683, 5810, 12285). Poněvadž to první soud neučinil, zavinil zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., kterou uznal i odvolací soud, ovšem z jiných důvodů než v tomto rozhodnutí uvedených.

Čís. 15307.

Knihovní zajištění závodního podílu obsahujícího také kmenový vklad společníka jest neplatné.

Exekuční soud jest oprávněn na odpor zadnějšiho věřitele zkoumati neplatnost i formálně pravoplatného vkladu.

(Rozh. ze dne 18. června 1936, Rv II 211/36.)

V exekuční věci vymáhajícího věřitele Jana H. proti povinné R-cké strojírně, společnosti s r. o., přihlásila žalovaná k rozvrhu svoji pohledávku 10.309 Kč 85 h, jež jí byla přikázána. Žalobce podal odpor proti přikázání této pohledávky. K odůvodnění odporu uvedl, že zmíněná pohledávka byla na nemovitostech povinné R-cké strojírny, společnosti s r. o., zajištěna jako společenský podíl žalované na jmění této společnosti. Rozvrhovým usnesením, které bylo žalobci doručeno 4. února 1935, byl žalobce s odporem odkázán na pořad práva, a domáhá se žalobou výroku, že žalovaná nemá nárok na úhradu pohledávky 10.309 Kč 85 h z nejvyššího podání v oné exekuční věci. V žalobě ještě uvedl, že společenský podíl Antonína H. byl v pozůstalostním řízení zjištěn částkou 77.581 Kč 07 h. Na opětovné žádosti pozůstalé vdovy bratra zůstavitele Jana H. svolil soud pozůstalostní a poručenský, aby nezl. děti zůstavitelovy převzaly společenský podíl zůstavitelův na jmění R-cké strojírny, avšak pod podmínkou, že tento podíl dětí ve výši 58.168 Kč se 4% úroky za tři léta a kaucí 7.000 Kč pro možné útraty, celkem 72.169 Kč, t. j. pro každé dítě 10.309 Kč 85 h, bude zajištěn zástavním právem na nemovitostech R-cké strojírny. Převedením společenského podílu Antonína H. na jeho děti bylo provedeno v podílní knize R-cké strojírny a bylo to oznámeno pozůstalostnímu soudu. Podle prohlášení z 3. září 1924 byl pak společenský podíl 10.309 Kč 85 h pro každé z nezl. dětí H. knihovně zajištěn na nemovitostech R-cké strojírny, které v exekuční dražbě byly prodány. Knihovní zajištění společenského